

Arrest

**nr. 130 912 van 6 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.2. Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 december 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 18 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 23 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 3 september 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit Jerevan. Op 21 december 2009 bent u samen met uw ouders, H.(...) R.(...) en H.(...) S.(...) (O.V. 6.549.691) in België aangekomen en op dezelfde dag dienden jullie hier een eerste asielaanvraag in. Op 3 november 2010 nam het CGVS in jullie hoofde beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw zus, H.(...) A.(...) (O.V. 6.692.441), heeft eind augustus 2010 ook Armenië verlaten. Op 21 september 2010 kwam ze in België aan en op 22 september 2010 diende ze hier een eerste asielaanvraag in. Op 4 april 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in haar hoofde een weigeringsbeslissing, omdat Italië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van haar asielaanvraag. De beslissingen genomen in hoofde van uw ouders en u werden op 11 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De cassatieberoepen die jullie hiertegen indienden werden op 16 mei 2011 door de Raad van State verworpen. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden jullie op 18 juni 2014 een tweede asielaanvraag in. Op dezelfde dag diende uw zus H.(...) A.(...) ook een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u en uw gezinsleden in Armenië nog altijd gezocht worden door de autoriteiten omwille van de redenen die u reeds hebt aangehaald bij uw eerste asielaanvraag, met name uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van maart 2008. U haalt ook aan dat u in geval van terugkeer nog altijd vervolging vreest vanwege de autoriteiten omdat u na uw ontslag bij het Ministerie van Defensie gedurende vijf jaar lang verbod gekregen had om Armenië te verlaten.

B. Motivering

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder, H.(...) S.(...) (O.V. 6.549.691). In het kader van de door haar ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De beslissing van uw moeder werd als volgt gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet [U verklaart dat u en uw gezinsleden in Armenië nog altijd gezocht worden door de autoriteiten omwille van uw oppositieactiviteiten en de weigering van uw dochter A.(...) om op president Sargsyan te stemmen tijdens de verkiezingen in 2008. U stelt dat uw zus en haar gezin worden lastiggevallen door de politie en personen in burger die op zoek zijn naar jullie. Uw zus heeft ook meerdere convocaties op jullie naam ontvangen, onder meer van de burgemeester van Artashat. Uw

vriendin A.(...) wordt lastiggevalen door de wijkagent die naar jullie op zoek is. Uw dochter A.(...) haalt aan dat ze in geval van terugkeer ook nog altijd vervolging vreest vanwege de autoriteiten omdat ze na haar ontslag bij het Ministerie van Defensie gedurende vijf jaar lang verbod gekregen had om Armenië te verlaten], moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Met betrekking tot de schriftelijke getuigenverklaringen van burens van uw zus die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dergelijke stukken die uitgaan van familieleden of kennissen zijn namelijk subjectief van aard en er kan bijgevolg geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden.

Wat betreft de voorgelegde convocaties, dient er vooreerst op gewezen te worden dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Uit de convocatie op naam van u en uw echtgenoot blijkt verder slechts dat jullie werden opgeroepen als beschuldigden naar aanleiding van een burenruzie in 2009 met een zekere M.(...) en haar vader, maar uit dit document blijkt geenszins dat er enig direct verband zou bestaan tussen deze burenruzie en jullie beweerdde vervolgingsproblemen. Met betrekking tot de convocatie op naam van uw dochter A.(...) kan nog worden opgemerkt dat het in het licht van hogervermelde informatie niet aannemelijk is dat ze actueel in 2014 alsnog zou opgeroepen worden als getuige in het kader van deelname aan de politieke gebeurtenissen in 2008. Deze convocaties kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag bijgevolg niet herstellen.

Met betrekking tot het voorgelegde medisch attest van uw echtgenoot, kan er vooreerst op gewezen worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor zijn psychische problemen, dit attest geenszins jullie beweerdde vervolgingsproblemen kan staven, aangezien uit het attest nergens blijkt dat er enig direct verband zou bestaan tussen de psychische problemen van uw echtgenoot en de eerder aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder is het attest evenmin van die aard dat het een verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties waarvan sprake in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en die betrekking hadden op essentiële elementen in jullie asielaanvraag. Uit het attest opgesteld op 19 juni 2014 kunnen namelijk geen indicaties afgeleid worden met betrekking tot de aanvang en de duur van de er in aangehaalde mentale problemen van uw echtgenoot. Uit het verslag van het gehoor van uw echtgenoot in het kader van zijn eerste asielaanvraag op 2 juni 2010 blijkt ook dat dit gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Nergens tijdens zijn gehoor heeft uw echtgenoot opgeworpen dat hij moeilijkheden ondervond om zijn asielaanvraag op een samenhangende en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. U en uw dochter A.(...) hebben evenmin tijdens jullie gehoren melding gemaakt van eventuele moeilijkheden van uw echtgenoot om zijn relaas naar voren te brengen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat uw echtgenoot toen wel degelijk in staat was om duidelijke en precieze verklaringen af te leggen.

De envelop tenslotte bevestigt slechts dat u in België post ontvangt uit Armenië, maar bevat verder geen informatie die het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel

48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aanhaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederend behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat het CGVS in hoofde van uw echtgenoot, H.(...) R.(...) (O.V. 6.549.691), en uw dochter, H.(...) A.(...) (O.V. 6.549.697), eveneens beslissingen tot weigering van inoverwegingname van hun asielaanvragen heeft genomen. In hoofde van uw dochter, H.(...) A.(...) (O.V. 6.692.441), werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst vooreerst naar het gewijzigde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad deze beslissingen uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van de Conventie van Genève en de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoekster aan dat zij in het kader van haar tweede asielaanvraag doorslaggevende bewijsstukken voorlegt die de ernst van haar politieke problemen voldoende bewijzen. Deze stukken werden volgens

verzoekster evenwel op geen enkele ernstige wijze onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en er werd, nog volgens verzoekster, geen enkel concreet onderzoek verricht naar haar concrete situatie. Verzoekster stelt wel degelijk aan de voorwaarden te voldoen om als vluchteling te worden erkend en dat zij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het is immers duidelijk dat zij bij terugkeer naar Armenië gevaar loopt voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Mocht zij bescherming kunnen genieten in Armenië dan had zij haar land niet verlaten, aldus verzoekster, die hier nog aan toevoegt dat Armenië algemeen gekend staat als een dictatuur waar corruptie en willekeur zegeviëren.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, herhaalt verzoekster dat zij thans doorslaggevende nieuwe stukken voorlegt die haar eerste asielaanvraag ten volle ondersteunen en die bewijzen dat er zich nog steeds problemen voordoen en dat zij en haar familie nog steeds worden gezocht. Zij verwijt het Commissariaat-generaal zonder enige concrete motivering en zonder enig concreet onderzoek naar de nieuwe stukken te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht. De motivering is volgens verzoekster niet correct, niet geldig en louter stereotiep en gaat voorbij aan de concrete gegevens van de zaak. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bewijst niet dat zij bij een terugkeer naar Armenië geen risico op ernstige schade zal lijden, aldus verzoekster, die besluit dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd genomen.

3.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van het proportionaliteitsbeginsel, laat verzoekster gelden dat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou volgens verzoekster immers tot gevolg hebben dat haar leven in gevaar wordt gebracht. Zij poneert dat er geen twijfel over kan bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Verzoekster wijst erop dat zij tijdens haar verblijf in België nooit op een of ander wijze schade heeft berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

3.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoekster aan dat de in het middel omschreven artikelen worden geschonden doordat haar tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, niettegenstaande zij doorslaggevende nieuwe stukken voorlegt, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat zij gezocht wordt door de Armeense autoriteiten wegens politieke redenen. Zij stelt dat zij bij een terugkeer naar Armenië het reëel risico loopt dat zij wordt onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling en dat zij onmogelijk de bescherming kan invoeren van de overheid en de politie, gezien deze corrupt zijn en alom worden omgekocht. Zij wordt zelfs om onterechte beschuldigingen gezocht door de Armeense autoriteiten, aldus verzoekster, die voorts nog laat gelden dat de bestreden beslissing een miskenning inhoudt van het gezinsleven en sociaal leven dat zij na al die jaren op het Belgische grondgebied is gestart.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

Voorts wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het

volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

3.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 57 773 van 11 maart 2011, werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.1.5. De verzoekende partij stelt dat er niet getwijfeld wordt aan haar psychologische problemen. Dat zij een positie had in een spionage-afdeling in het leger van Armenië en dat haar geestestoestand onderzocht moest worden door de Commissaris-generaal vooraleer over te gaan tot een weigeringsbeslissing. De verzoekende partij stelt dat uit de verklaring van haar vader en het attest van de psycholoog aantonen dat de verzoekster niet goed beseft wat haar allemaal in Armenië overkwam en zij niet bekwaam is om dit te communiceren.

Het loutere feit dat de verzoekende partij psychologische problemen had is geen bewijs dat de verzoekster niet goed beseft wat haar allemaal in Armenië overkwam en zij niet bekwaam is om dit te communiceren. Het neergelegde psychologisch attest van 24 februari 2009 vermeldt dit evenmin, maar stelt dat de verzoekende partij bij contacten toegankelijk is en dat haar oriëntatiegevoel intact is (stuk 4, p. 1). Zoals verwerende partij stelt blijkt dit evenmin uit het gehoor van 2 juni 2010 (stuk 4).

Het zorgvuldigheidsbeginsel is in deze bij gebrek aan bijkomend psychologisch onderzoek dan ook niet geschonden.

2.1.6. De verzoekende partij stelt dat zij een positie had in een spionage-afdeling in het leger van Armenië en terecht vreest voor vervolging aangezien zij Armenië verliet zonder toestemming. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij omwille van haar functie « als operator, als computerbediende bij de dienst bewaking van het ministerie van defensie » (stuk 4, p. 2) een verbod zou hebben om het land te verlaten na haar ontslag of het voorwerp van vervolging zou zijn in geval van terugkeer. Buiten haar verklaringen legt zij geen enkel bewijs neer dat een persoon die het land verlaat na ontslag uit een dergelijke functie in Armenië een misdrijf pleegt of het voorwerp van vervolging kan zijn.

De Raad herneemt ook het volgende motief van de bestreden beslissing dat niet weerlegd wordt door de verzoekende partij: "Gevraagd naar een stand van zaken hieromtrent verklaart uw dochter (CGVS Ani p. 3) van niks te weten. Gevraagd of zij is aangeklaagd of er een proces is geweest of zij is veroordeeld, verklaart uw dochter louter dit niet te weten en dat dit misschien is gebeurd. Uw dochter vertoont bijgevolg een manifest gebrek aan belangstelling en weet niet of haar voorgehouden vrees voor vervolging enige objectieve grond heeft. Dit ondergraaft eveneens haar geloofwaardigheid."

De Raad herneemt ook het volgende motief van de bestreden beslissing met betrekking tot de bewijswaarde van het neergelegde getuigschrift dat niet weerlegd wordt door de verzoekende partij: "Er wordt vermeld dat haar psychologische problemen in verband staan met de verdachtmaking op haar werk dat zij de oppositie zou steunen. Aangezien dit oordeel gebaseerd is op Ani's verklaringen aan de dokter (zie CGVS Ani p. 1) kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een objectieve bron van informatie." Uit het verhoorverslag van 1 juni 2010 (p. 4) blijkt ook dat het CGVS vroeg documenten te bezorgen van de psychologische verzorging in België, maar dat zij hier geen gevolg aan gegeven heeft. Het werkboekje van de verzoekende partij toont aan dat zij ontslagen werd omdat ze "niet voldeed aan de militaire vereisten", maar levert geen informatie over de omstandigheden waarin zij werd ontslagen. Uit deze vermelding blijkt niet dat verzoekster ontslagen werd op verdenking van sympathie voor de oppositie.

De bestreden beslissing wijst er ook op dat er geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtroute van Georgië naar België van verzoekster. Rekening houdend met de strenge controle aan de grenzen van Europese Unie/Schengenruimte is het niet aannemelijk dat zij niet weet hoe zij de douanecontrole gepasseerd is, of er een paspoort gebruikt is en of er een visum in het paspoort was. Dit tast eveneens de geloofwaardigheid van de verklaringen van appellante aan.

De bestreden beslissing wijst er op dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat, in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008, er tijdens de kiescampagne druk werd uitgeoefend op opposanten en dat er sporadisch arrestaties waren, maar dat de campagne door de band rustig verliep; dat er op de kiesdag meldingen waren van intimidatie en zelfs geweld ten aanzien van vertrouwenspersonen van de oppositie; dat bij de daaropvolgende evenementen van maart 2008 hardhandig werd opgetreden tegen manifestanten en dat tegen een aantal personen een rechtszaak werd aangespannen. Er hebben zich in deze periode dus ernstige feiten die vervolging kunnen uitmaken, voorgedaan. In tussentijd is de situatie echter geëvolueerd. Afgezien van de twee gezochte personen die in de informatie worden vermeld, zijn alle personen die de autoriteiten willen vervolgen in het kader van deze evenementen reeds gearresteerd. Voor personen met het profiel van verzoekster, met name iemand die naar aanleiding van de presidentsverkiezingen onder druk gezet zou zijn om voor een bepaalde partij te kiezen, maar hier geen gevolg aan gaf, en ten gevolge van de politieke activiteiten van haar moeder problemen zou ondervonden hebben op haar werk, blijkt uit de informatie dat ze wel druk kunnen ervaren vanwege de autoriteiten, maar dat er actueel geen gegronde vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het eerste middel is niet gegrond. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend.

2.2. (...)

De verzoekende partij stelt dat er niet onderzocht werd welke maatregelen door de Armeense autoriteiten kunnen opgelegd worden wegens het verlaten van Armenië zonder toestemming en of deze gekwalificeerd dienen te worden als onmenselijke of vernederende behandelingen dan wel straffen in de zin van artikel 48/4, § 2, b Vreemdelingenwet.

De bewijslast rust in de eerste plaats op de asielzoeker. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht waaruit blijkt dat zij wegens het verlaten van Armenië zonder toestemming het voorwerp van vervolging zou kunnen zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de

desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.7.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: drie schriftelijke getuigenverklaringen van burens van verzoeksters tante in Artashat, een convocatie op naam van verzoeksters ouders, een medisch attest van verzoeksters vader d.d. 16/06/2014 opgesteld door Dr. Ed. Delouvroy, een convocatie op naam van verzoekster en een envelop.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.7.3. Met betrekking tot de door verzoekster en haar ouders naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet [U verklaart dat u en uw gezinsleden in Armenië nog altijd gezocht worden door de autoriteiten omwille van uw oppositieactiviteiten en de weigering van uw dochter A.(...) om op president Sargsyan te stemmen tijdens de verkiezingen in 2008. U stelt dat uw zus en haar gezin worden lastiggevallen door de politie en personen in burger die op zoek zijn naar jullie. Uw zus heeft ook meerdere convocaties op jullie naam ontvangen, onder meer van de burgemeester van Artashat. Uw vriendin A.(...) wordt lastiggevallen door de wijkagent die naar jullie op zoek is. Uw dochter A.(...) haalt aan dat ze in geval van terugkeer ook nog altijd vervolging vreest vanwege de autoriteiten omdat ze na haar ontslag bij het Ministerie van Defensie gedurende vijf jaar lang verbod gekregen had om Armenië te verlaten], moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen*

aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 kunnen ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verlopen ze zonder incidenten. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden." Er kan inderdaad niet worden ingezien om welke reden een herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoekster en haar ouders in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van hun eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen uiteengezette vluchtmotieven: "Met betrekking tot de schriftelijke getuigenverklaringen van burens van uw zus die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat deze documenten op zich niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Dergelijke stukken die uitgaan van familieleden of kennissen zijn namelijk subjectief van aard en er kan bijgevolg geen objectieve bewijswaarde aan gehecht worden.

Wat betreft de voorgelegde convocaties, dient er vooreerst op gewezen te worden dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de convocatie op naam van u en uw echtgenoot blijkt verder slechts dat jullie werden opgeroepen als beschuldigden naar aanleiding van een burenruzie in 2009 met een zekere M.(...) en haar vader, maar uit dit document blijkt geenszins dat er enig direct verband zou bestaan tussen deze burenruzie en jullie beweerdde vervolgingsproblemen. Met betrekking tot de convocatie op naam van uw dochter A.(...) kan nog worden opgemerkt dat het in het licht van hogervermelde informatie niet aannemelijk is dat ze actueel in 2014 alsnog zou opgeroepen worden als getuige in het kader van deelname aan de politieke gebeurtenissen in 2008. Deze convocaties kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg niet herstellen.

Met betrekking tot het voorgelegde medisch attest van uw echtgenoot, kan er vooreerst op gewezen worden dat ofschoon zeker begrip kan worden opgebracht voor zijn psychische problemen, dit attest geenszins jullie beweerdde vervolgingsproblemen kan staven, aangezien uit het attest nergens blijkt dat er enig direct verband zou bestaan tussen de psychische problemen van uw echtgenoot en de eerder aangehaalde vervolgingsfeiten. Verder is het attest evenmin van die aard dat het een verschoningsgrond vormt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties waarvan sprake in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag en die betrekking hadden op essentiële elementen in jullie asielrelaas. Uit het attest opgesteld op 19 juni 2014 kunnen namelijk geen indicaties afgeleid worden met betrekking tot de aanvang en de duur van de er in aangehaalde mentale problemen van uw echtgenoot. Uit het verslag van het gehoor van uw echtgenoot in het kader van zijn eerste asielaanvraag op 2 juni 2010 blijkt ook dat dit gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Nergens tijdens zijn gehoor heeft uw echtgenoot opgeworpen dat hij moeilijkheden ondervond om zijn asielrelaas op een samenhangende en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. U en uw dochter A.(...) hebben evenmin tijdens jullie gehoren melding gemaakt van eventuele moeilijkheden van uw echtgenoot om zijn relaas naar voren te brengen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat uw echtgenoot toen wel degelijk in staat was om duidelijke en precieze verklaringen af te leggen.

De envelop tenslotte bevestigt slechts dat u in België post ontvangt uit Armenië, maar bevat verder geen informatie die het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen."

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster bezwaarlijk volhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte

nieuwe documenten niet heeft onderzocht, noch dat de motivering van de bestreden beslissing gesteld is in stereotiepe en algemene bewoordingen. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoekster voert evenwel geen concreet verweer tegen het geheel van deze overwegingen, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, wat echter geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.8. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de vluchtelingenstatus of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

Gelet op het voorgaande, wordt evenmin een schending van de artikelen 2, 5 en 9 EVRM aangetoond.

3.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster maakt met haar loutere stelling in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.11. In de mate verzoekster nog het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is slechts gemachtigd een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in deze verdragsbepaling of voornoemde artikelen van de vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire bescherming toekennen omdat de gevolgen van een weigering voor hem buiten verhouding zouden zijn tot het voordeel ervan voor de gemeenschap.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS